

תפ"ח 30838/11/16 - מדינת ישראל נגד אמיל חנוכייב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 30838-11-16 מדינת ישראל נ' חנוכייב(עציר)

לפני הרכב השופטים:

כב' השופטת דיאנה סלע [אב"ד]

כב' השופט אבי לוי

כב' השופט ערן קוטון

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אמיל חנוכייב (עציר)

גזר - דין

ביום 25/10/16 נגדעו באחת חייו של מאיר בינוגייב ז"ל, יליד 1966 (להלן: המנוח), כבן 50 במותו.

הנאשם, יליד '73, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בהריגתו של המנוח - לפי סעיף 289 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

1. עובדות כתב האישום המתוקן

א. במועד הרלבנטי לכתב האישום התגורר הנאשם עם אמו ואחיו בדירה בקומה ראשונה בבניין ברחוב הנרקיסים 24 טירת הכרמל (להלן ייקראו בהתאמה: הדירה והבניין), וכן התגורר, לסירוגין, במחסן שבבעלות משפחתו, הממוקם בקומת הכניסה לבניין (להלן: המחסן). המנוח התגורר בשכנות לנאשם, במחסן נפרד, הממוקם אף הוא בכניסה לבניין.

הנאשם והמנוח היו מיוודים.

ב. בתאריך 25/10/16, ישבו הנאשם והמנוח יחדיו מספר שעות בחצר הבניין, במהלכן סעדו ושתו משקאות אלכוהוליים רבים. הנאשם מורגל בשתיית אלכוהול. בהמשך, בעת ששהו ברחבת הכניסה לבניין, התפתח ביניהם עימות פיזי הדדי משמעותי, שבסופו הפיל הנאשם את המנוח על הרצפה. בעוד המנוח שוכב על גבו, חסר אונים הכה אותו הנאשם מכות רבות וחזקות בגופו, לרבות מכות אגרוף חזקות בראשו. בהמשך, בעוד המנוח נותר שרוע על הקרקע, ניגש הנאשם אל המחסן, הצטייד בסכין מטבח, ושב אל המנוח, רכן מעליו, אמר לו שיהרוג אותו ושיסוף את גרונו מספר פעמים באמצעות הסכין.

ג. שיסוף גרונו של המנוח בידי הנאשם - אשר, בין היתר, פגע בכלי דם וגרם לדימום רב, לאלמנט חנק ולשאיפת דם לריאות - גרם למותו של המנוח. כמו כן, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למנוח מספר חתכים וחבלות באזור הצוואר, וכן סימני חבלות קהות, שפשופים ושריטות בראשו, בצווארו ובגופו.

2. הסדר הטיעון

א. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לאחר שבית המשפט שמע חלק נכבד מראיות התביעה, לפיו תוקן נוסחו של כתב האישום המקורי, בו יוחסה לנאשם עבירת רצח, וכן תוקן סעיף האישום

הרלוונטי. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן ובעבירת ההריגה המפורטת בו, והורשע על פי הודאתו. הצדדים לא הגיעו להסכמה בנושא הענישה, למעט הסכמה כללית, לפיה ייגזר עליו מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי כספי לנפגעי העבירה - עזבון המנוח, על פי שיקול דעתו של בית המשפט.

ב. הטיעון לעונש התקיים לאחר קבלת תסקירים של חלק מנפגעי עבירה, ושמיעת עדותה של אחות הנאשם לגבי נסיבותיו האישיות.

ראיות התביעה לעונש

3. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

לבית המשפט הוגשו שני תסקירים של נפגעי עבירה - האחד בעניינו של "ג", אחד מאחאיו של המנוח (להלן: האח), והשני בעניין "אל". בתו הבכורה (להלן: הבת), ו"א" - אמה, זוגתו הראשונה והאחרונה של המנוח (לסירוגין), כפי שיפורט בהמשך (להלן: בת הזוג). בפתח התסקירים ציינה עורכת התסקיר, כי לצורך הכנתם יצרו גם קשר עם גרושתו של המנוח, אם חמשת ילדיו, בניסיון לקבל הסכמתה שיוגש תסקיר המתייחס אליה ואל ילדי המנוח, ולתאם עמה מפגש, אך היא דחתה אפשרות זו על הסף, ולכן לא הוגשו תסקירים בעניינם.

תסקירי נפגעי העבירות מלמדים כי הפגיעה הקשה עקב אובדנו של המנוח לפני כשנה וחמישה חודשים מאלצת את אחיו ואת כל בני המשפחה להתמודד עם שני מוקדי נזק עיקריים - אובדנו ונסיבות מותו. נזקי הפגיעה, ההתמודדות עם חסרונם של המנוח, והתחושות הקשות סביב הנסיבות החמורות של מותו, מקשות על בני המשפחה לחזור ולנהל חיי שגרה, על אף הזמן שעבר.

4. תסקיר נפגע עבירה - אחיו של המנוח

בתסקיר נפגע עבירה של האח "ג" משתקפות בקצרה - מעבר לנזקם של האחאים שהותיר - גם נסיבות חייו של המנוח, כבן 50 במוותו.

א. עורכת התסקיר התייחסה לתוכן השיחה שערכה עם אחיו של המנוח. האח, כבן 48, יליד ברית המועצות לשעבר, נשוי ואב לשלושה ילדים, מתגורר בעיר בצפון הארץ, ועובד כנהג מונית מאז סיים את שירותו הצבאי. לדבריה, ניכר כי האח היה מעוניין לשתפה ככל שיכול אודות אחיו האהוב והכאב הרב שנגרם לו ולמשפחתו בגין האובדן ונסיבותיו, הוא הרבה לבכות והיה נסער סביב הזיכרונות אודות המנוח.

משפחת המוצא של המנוח מונה כיום תשעה אחים ואחיות, לאחר שההורים ושלושה אחים נפטרו, ביניהם המנוח. המנוח נהרג שלושה חודשים בלבד לאחר מות אמו ממחלה קשה. מותו תבע מכל בני המשפחה כוחות נפש רבים כדי להתמודד עם האסון הנוסף, בטרם הספיקו לעבד את אובדנה של האם. עורכת התסקיר ציינה כי רצף ההתמודדות עם האובדנים מעצים את המצוקה ותחושת השבר של המשפחה על מות המנוח. לדברי האח, כאבם של האחים עוצמתי, וגם בגין זאת חשו קושי להיפגש עמה, והסכימו כי הוא יהיה נציגם מולה.

האח תיאר משפחה מלוכדת, אוהבת, ובה ערבות הדדית, אשר המנוח היה חלק משמעותי משגרת חייה, וזכרו,

העולה על בסיס יומיומי, מכאיב כל פעם מחדש. לדבריו, המנוח עסק בעבודות שיפוץ ותיקון, שיפץ את בתיהם של בני המשפחה, נענה לכל בקשת עזרה, ונתן מעצמו ללא גבולות. מאז מותו של המנוח, כל תקלה או מחשבה על חידוש ושיפוץ הבית מציפה זיכרון כואב וממחישה את חסרונו.

האח סיפר כי למנוח הייתה בעיית אלכוהול, אשר החריפה בעיקר לאחר גירושי ופריחת שחווה מילדיו; הוא נטה להסתגר רגשית ונמנע מלשתף אחרים בקשייו.

ב. עורכת התסקיר התרשמה כי האח התקשה להפנים את אובדנו של המנוח, היותו בן מוות, ואת נסיבות מותו, משתיאר כי מותו נגרם באופן מכוון על ידי בן אנוש, באכזריות וביסורים, בברוטליות ובסדיזם עצום ובלתי נתפס. לדברי האח, המנוח היה חזק ועמיד, למרות היותו צנום, הוא לא תאר לעצמו כי אחר יגבר עליו ויטול את חייו. קבלת ההודעה על מותו הפתאומי הכתה אותו בהלם. כל אלה גרמו גם לתחושות כעס הנובעות מאכזבה קשה, על שהמנוח נכנע למוות, מעבר לעצב הרב והגעגועים אליו. יתר על כן, האח הוא אשר זיהה את גופתו של המנוח בבית החולים, ותמונת אחיו השוכב מת על האלונקה אינה מרפה ממנו ומהווה זיכרון כואב, צורב ופוצע.

בהמשך לכך, ביטא האח קושי רב מאוד לקבל את הרשעתו של הנאשם בעבירת הריגה, מפני שלתפיסתו מדובר ברצח, והוא חש זילות מעצם הגדרת הפגיעה באחיו כמשהו מופחת מזה; כך שבנוסף לכאב, הוא מתמודד גם עם כעס על מערכת המשפט, במקביל לכעסו הרב כלפי הנאשם, באופן שאינו מאפשר לו התנהלות תקינה בחייו.

האח שיתף את עורכת התסקיר בעיסוקו היומיומי בשאלה מדוע קרה כך לאחיו טוב הלב, שעזר לכולם ועשה כל שביכולתו עבור ילדיו ומשפחתו, "סבל מספיק" בחייו, ולא הגיע לו להיפגע באופן הזה. כן שיתף במחשבות שווא טורדניות, מייסרות ובעלות מאפיינים כפייתיים, שלכאורה ניתן היה למנוע את מותו. עורכת התסקיר התרשמה כי האח מתפקד ברמה התעסוקתית, אך אינו פנוי רגשית לקיים חיי שגרה של זוגיות ומשפחה.

ג. לדברי האח, נגרם למשפחתו גם נזק נוסף המתבטא בנייתוק הקשר עם ילדיו של המנוח לאחר מותו, משביקשה גרושתו של המנוח להתרחק מהם הודיעה כי אינה מעוניינת בקשר עמם. נתק זה מהווה פגיעה משמעותית עבורם, המתעצמת על רקע אובדן המנוח ועל רקע חשיבות המשפחתיות עבור בני המשפחה.

ד. עם זאת, האח שלל בפני עורכת התסקיר אפשרות לקבל סיוע רגשי לצורך עיבוד האבל והאובדן. לדבריו, שמו של המנוח עולה תכופות במפגשים משפחתיים, ותמונתו תלויה בסלון של כל אחד מבתי האחים, דבר המסייע להם להתמודד עם הקשיים והגעגוע, ומנכיח את האח כל העת. להערכתה, אין די בכך כדי לעבד את טראומת הפגיעה באח המנוח ואת חוויית האבל של המשפחה.

האח ביטא רצון שיעשה צדק ושההליך המשפטי יסתיים, ובכך ייתכן ותתאפשר לו, לבני ביתו ולאחיו פניות גדולה יותר לתהליך האבל ולחיייהם.

5. תסקיר נפגעות עבירה - בת הזוג ובתו הבכורה של המנוח

תסקיר נפגעות העבירה מלמד כי הריגת המנוח על ידי הנאשם בנסיבות המתוארות לעיל, הביאו לפגיעה קשה בבת זוגו ובבתו, הן עקב אובדן בן הזוג, החבר לחיים והאב, והן בגין נסיבות מותו הקשות והמטלטלות.

א. עורכת התסקיר נפגשה עם בת זוגו של המנוח, כבת 47 ועם בתו בת ה-21, וציינה כי מהשיחה עם השתיים עלתה תמונת חיים מורכבת וקשה. לדברי בת הזוג, הכירה את המנוח מילדות, והם קיימו, לסירוגין, משק בית משותף מאז שהייתה בת 18 שנים ועד למותו, על אף שמעולם לא נישאו. בהיותה כבת 26, נולדה בתם

המשותפת, וכעבור שנה נפרדו. המנוח נישא לקרובת משפחתו, הביא עמה לעולם חמישה ילדים נוספים, אך בסופו של יום התגרש. לאחר גירושיו, חידש את הקשר עם בת הזוג.

בת הזוג והבת תארו מסכת חיים המאופיינת בשגרת חיים לא יציבה, כשברקע קיימת בעיית שתייה של המנוח ונוכחות לא קבועה בחייהן. עם זאת, ניכר ששתיהן כואבות מאוד את נסיבות המוות ואובדנו, ומביעות עניין בשיתופה של עורכת התסקיר בכאבן ובנזקן הקשה.

השתיים מתגוררות יחד בדירה בעיר בצפון הארץ; בת הזוג עובדת במשרה חלקית בטיפול בקשישים ומתמודדת מזה עשר שנים עם מחלת ריאות כרונית; הבת, בעלת תעודת בגרות מלאה, עובדת מזה כחצי שנה בעבודה מועדפת לאחר שחרורה משירות מלא בצה"ל, אותו סיימה בהצטיינות.

ב. בפרטה את הפגיעה ונזקיה, ציינה עורכת התסקיר כי אחד הנזקים המשותפים לבת הזוג והבת הוא ההלם בקבלת ההודעה על מותו המפתיע של המנוח. שתיהן תיארו בהלה, בלבול, ערפול חושים, קטיעה של רצף החיים, הפסקה של המוכר והידוע, אף שהיה כואב ומקשה, ואילו פתאומי לעכל אירוע בלתי אפשרי להבנה ולקבלה. עורכת התסקיר התרשמה כי שתיהן עסוקות בפרטיו של אירוע הפגיעה במנוח, באכזריות ובסדזים בנסיבות מותו, וכואבות את הדרך בה מצא את מותו, המקשה עליהן להמשיך בחייהן ובתפקודן היומיומי, מעבר לעשייה ההכרחית.

ועוד, בת הזוג והבת מתארות פגיעה ביכולתן לתת אמון באחרים. בת הזוג ציינה כי הכירה את הנאשם באופן שטחי, חשבה כי הוא מצוי בקשרי ידידות עם המנוח, והעובדה כי הוא זה שפגע אנושות במנוח, היוותה עבורה אירוע בלתי צפוי ומשתק. מכיוון שכך, חשות שתיהן כיום כי כל אדם הוא פוגע פוטנציאלי, ותחושת הביטחון והמוגנות היחסית שחשו קודם לכן, נפגעה משמעותית.

השתיים שיתפו כי מספר שעות קודם למותו של המנוח, מנעו את כניסתו לביתן, מתוך חשש כי תתקשינה להתמודד עמו במצב בו היה שרוי אותו יום, וכי בעקבות מותו הפתאומי הן מתייסרות בשל כך, וחשות אשמה, צער וחרטה.

ג. עורכת התסקיר ציינה כי מוקד הפגיעה המרכזי עבור בת הזוג הוא אובדן האדם המשמעותי ביותר בחייה מלבד בתה, אהוב אשר שימש לה משענת, ההתמודדות הקשה עם חסרונן וגעגועים אליו. בת הזוג התייחסה לתחושות הבדידות וחוסר הטעם שחשה להשקיע בעצמה ובקשר עם אחרים, לתחושות הכאב והאבל המלוות בתחושת אשמה והלקאה עצמית, להזנחה העצמית מאז מותו, ולהימנעות מלהשתתף באירועים חברתיים שיש בהם הנאה.

ד. אשר לבת, להערכתה של עורכת התסקיר, מוקד הפגיעה המרכזי הוא אובדן בזהותה האישית והמשפחתית, ואובדן תקווה לחוויה מתקנת עם המנוח, נוכח החסך בעבר בנוכחות אבהית מיטיבה, והשלכותיו עליה, כמתואר בתסקיר. בעת שעלה נושא הפגיעה במנוח, הרבתה הבת לבכות ולבטא את כאבה וצער על הפגיעה האכזרית באביה, על נסיבות מותו ועל אובדנו. עם זאת, היא עדיין מחזיקה את האובדן והאבל "קפואים" במרחב האישי שלה, מתקשה להתמודד עם השינויים בזהותה האישית, עם תהליך האבלות והפרידה מהאב לעבר הסתגלות למצב החדש. היא מתמקדת בעבודה, מופנמת, נמנעת מקשרים חברתיים, ומדבריה עולה כי הצורך להדחיק את אירוע הפגיעה ומשמעותו מונע ממנה לפנות לקבלת טיפול רגשי לצורך עיבוד הפגיעות. להערכתה של עורכת התסקיר, מצבה שברירי ויש סיכון כי ללא עיבוד החוויה הטראומטית, תישחק וכוחותיה ידלדלו.

נזק נוסף בגין הפגיעה קשור בקשר של הבת עם אמה, החווה כאב ועצב. האם - שהייתה יציבה וחזקה עבור בתה - אבדה לה, והבת נאלצת להימנע מלבטא את כאבה שלה, לתמוך באמה, לקחת אחריות, לגלות איפוק

בתגובותיה, ולהכיל את הכאב של אמה. מצב זה מהווה מעמסה רגשית נוספת על הבת, לצד התמודדותה שלה עם נזקי הפגיעה, המפורטים לעיל.

ה. לסיכום, עורכת התסקיר התרשמה כי בת הזוג והבת מתמודדות, מעבר לנזקים הקשורים באובדנו של בן משפחה, גם עם נסיבות מותו הבלתי טבעי של המנוח, באופן של פגיעה מכוונת והריגה אכזרית, להן יש משמעות קשה ומטלטלת עבורן.

נוכח תמונת המצב הקשה, המליצה עורכת התסקיר לכלול ברכיבי הענישה גם פיצוי כספי. זאת, על מנת לאפשר לנפגעות לממן בעתיד טיפול רגשי או אחר, בדרך שיבחרו.

ראיות ההגנה לעונש

6. מטעם ההגנה העידה אחותו של הנאשם, **סבינה אגרונוב** (להלן: סבינה) אשר סיפרה ארוכות על הרקע המשפחתי שלהם, ועל הנסיבות שהביאו את אמה לעלות ארצה עם ילדיה, לאחר פטירתו הפתאומית של אביהם ממחלה, בהיות הנאשם ילד בן פחות מעשר שנים. לדבריה, בהיות הנאשם בן בכור מבין חמישה אחים, אשר שניים מהם נפטרו בהמשך, הטילה עליו המשפחה את האחריות להחליף את אביו. לאחר עלייתם ארצה התגוררו בבית סבתם בטירת הכרמל עם ארבע משפחות נוספות בתנאים קשים, ובחלוף שנה עברו להתגורר בשכירות, כאשר הנאשם ואחיהם סלביק עבדו ועזרו בפרנסת המשפחה.

לדבריה, היה הנאשם ילד מחונך, גידל יונים, לא הסתובב ברחובות, וכל מוריו התפעלו ממנו. הוא התגייס לצבא, התקבל לשירותי הכבאות באילת, אך משלא התאפשר לו לשרת שם, "עשה בלגאן ויצא מהצבא, לא רצה להמשיך רצה רק כבאות". לאחר שחרורו עבד כשלוש ארבע שנים בפיצרייה, ולאחר מכן במת"ם. "תמיד עבד קשה". בהמשך עבד במוסך, שם עבר תאונת עבודה, בעקבותיה נגרמו לו פריצת דיסק ובקע בגב, ועם זאת המשיך לעבוד על אף שתפקודו בעבודה ירד.

סבינה העידה כי בשנת '04 נכנס אחיהם הצעיר לכלא, בעקבות תקרית אלימה בגינה הואשם ברצח, והנאשם מימן את ייצוגו על ידי עורך דין פרטי. לבסוף הורשע האח בהריגה, נידון ל-12 שנות מאסר, והתאבד כעבור שנתיים בכלא. בשנת '13 התאבד גם אחיהם סלביק, ומבחינת הנאשם "**הייתה נפילה מאוד קשה. כבר ביום הראשון שקברנו את סלביק, הוא חתך ורידים ולא רצה לחיות. משם משהו התפרק**". היא סיפרה על ניסיונותיה להביא לאשפוזו הפסיכיאטרי של הנאשם בעקבות מצבו הנפשי, ללא הצלחה, בין השאר בשל סירובו להתאשפז.

בהמשך שתה הנאשם "המון" בניסיון לברוח מבעיותיו, ועשה שימוש בשתייה כפתרון לבעיותיו. הוא סבל כאבים קשים עקב הבעיות הרפואיות מהן סבל, עבר ניתוח בברך והיה מיועד לעבור ניתוח בגב. לדבריה, היא ליוותה אותו לכל הרופאים והבדיקות. "הוא תמיד עבד, עבד בבנייה, בשיפוצים, הוא היה עובד חודש חודשיים והיה אחר כך במיטה בגלל הגב, הוא לא היה מסוגל אפילו ללכת לשירותים. גם לשתות הוא לא היה מסוגל כי הכאבים היו באים גם מהשתייה. הוא ניסה להפסיק לשתות, המון פעמים אבל לא הצליח. הוא עשה המון ספורט. הוא באמת ניסה אבל לא הצליח. הוא לא הלך למכון גמילה". (עמ' 526-528 לפרוט').

7. טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עתרה לגזור על הנאשם את העונש המרבי הקבוע בחוק העונשין לעבירת ההריגה - עשרים שנות מאסר - וכן להשית עליו עונש מאסר מותנה, ופיצויים מרביים לטובת נפגעי העבירה.

א. בהתייחסה לתיקון כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון, מעבירת הרצח שיוחסה לנאשם בתחילה לעבירת ההריגה, הסבירה ב"כ המאשימה כי בבסיסו של ההסדר עמדו שיקולים כבדי משקל, לרבות שיקולים ראייתיים בהוכחתה של כוונת הקטילה. המאשימה לקחה בחשבון את המצב הראייתי, וכן את עמדתם של בני המשפחה של המנוח, אשר הודיעו כי הם משאירים את ההסדר לשיקול דעתה, והגיעה למסקנה כי ההסדר אליו הגיעו הצדדים מאזן נכונה את מכלול השיקולים ומוצדק בנסיבות העניין.

ב. בהמשך ייחדה ב"כ המאשימה דברים למנוח ולמשפחתו בצינה כי המנוח, כבן 50 במותו, הותיר אחריו בת זוג, בת משותפת, חמישה ילדים נוספים מגרושתו, וכן תשעה אחים ואחיות. המנוח הומת באכזריות בידי הנאשם, שהיה חברו והיה מודע להיותו בעל משפחה. היא הפנתה לאמור בתסקירים של נפגעי העבירה שהוגשו לתיק, וחזרה על האמור, בהתייחסה לכאב הרב, לפגיעה הקשה ולנזקים שהסב אובדנו של המנוח לכל המנויים לעיל, וכן למשמעות המטלטלת של נסיבות המוות הקשות מאוד לעיכול עבורם, כמפורט לעיל.

ג. לטענתה, הערכים החברתיים שנפגעו במקרה הנדון הם שמירה על קדושת החיים, הגנה על שלום הציבור והגנה על תחושת הביטחון של הפרט, בלעדיהם אין תקומה למדינה.

ד. בעמדה על החומרה היתירה שיש ליחס למעשיו הברוטאליים והאכזריים של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי לא בכל יום מונח לפתחו של בית המשפט מקרה כה חמור בנסיבותיו ובאכזריות שבה בוצעה קטילת חייו של המנוח.

היא הדגישה כי מדובר במעשה אכזרי ביותר של שיסוף גרונו של אדם, כאשר הוא שוכב מוטל על הקרקע חסר אונים; הנאשם לא הסתפק בפעולת אחת של שיסוף, אלא נקט מספר תנועות של שיסוף, התנהגות המלמדת על אכזריות בלתי נתפסת.

ה. לטענת המאשימה, השימוש שעשה הנאשם בסכין על רקע ויכוח של מה בכך, הינו חלק מהנגע החמור של תת תרבות הסכין, בהדגישה כי במקרה הנדון אין מדובר בדקירה שאירעה בעיצומה של קטטה, ובסכין שנשלפה תוך כדי החלפת מהלומות. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי לאחר מאבק פיזי הדדי בין הנאשם למנוח, הפיל הנאשם את המנוח ארצה, ובעוד המנוח שוכב על גבו חסר אונים, היכה מכות חזקות רבות בגופו, כולל מכות אגרוף בראשו. בשלב זה כאשר היה המנוח שרוע על הארץ ומנוטרל, כבר לא התקיימו נסיבות של העימות הפיזי, והנאשם יכול היה לחדול ממעשיו. דא עקא, שהנאשם אשר חפץ לסיים את מלאכתו, התנתק מהמנוח, אשר נותר שרוע על הקרקע, הלך למחסן, הצטייד בסכין מטבח ושב אל המנוח, רכן מעליו, אמר לו שיהרוג אותו, ושיסף את גרונו מספר פעמים באמצעות הסכין. בנתונים אלה, לשיטתה, לכל הפחות היה הנאשם אדיש לקרות התוצאה הקטלנית, זאת להבדיל ממי שנטל סיכון בלתי סביר והיה קל דעת. לפיכך, נסיבותיו הספציפיות החמורות של תיק זה צריכות לקבל ביטוי מיוחד בגזירת עונשו של הנאשם.

משהיה כפסע בין עבירת הרצח לעבירת ההריגה בה הורשע הנאשם במסגרת הסדר הטיעון, מן הראוי כי יוטל על הנאשם העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת ההריגה.

ו. מבלי להקל ראש בנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי אלה מתגמדות נוכח דרגת

החומרה הגבוהה ביותר של מעשיו, המאופיינת באכזריות, ולא בכדי לא התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם, על אף שסד הזמנים איפשר קבלתו.

ז. עוד לשיטתה, אין ליתן להודאתו של הנאשם בתיק זה משקל משמעותי לקולא בגזירת עונשו, זאת נוכח החומרה יוצאת הדופן והחריגה של מעשהו ונסיבותיו. יתר על כן, הודאתו נלקחה בחשבון כשיקול בעת שינויו של סעיף העבירה שיוחס לנאשם מרצח להריגה, באופן שהחרב של עונש מאסר עולם אינה מונפת עוד מעל ראשו. כן הדגישה ב"כ המאשימה את העיתוי בו הודה הנאשם, לאחר שהתקיימו 14 ישיבות הוכחות, במהלכן העידו עדים רבים בין השאר על המשמעות הקשה של המקרה הנדון עבורם.

ח. אשר לרכיב הפיצוי, טענה ב"כ המאשימה כי יש להטיל על הנאשם את הפיצוי המרבי הקבוע בחוק, בשים לב לכך שהותיר אחריו יקירים רבים ובכללם גם ילדים קטינים, בצינה כי לכל קטין מגיע הפיצוי המרבי. בהעדר ידיעה אודות מספר ילדיו שהינם בגיל קטינות, הודיעה כי תגיש לבית המשפט "עץ משפחה", והסנגור הסכים להגשתו. עץ משפחה כאמור לא הוגש.

8. טיעוני ההגנה לעונש

הסנגור עתר שלא למצות את הדין עם הנאשם, ולהשית עליו עונש מאסר שאינו עולה על 12 שנים, שהינו הרף התחתון של מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון, הנע לשיטתו בטווח שבין 12 ל- 16 שנות מאסר.

א. מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, טען הסנגור כי נסיבותיו של מקרה זה הן חמורות פחות ממקרים של תת תרבות הסכין, בהן מצטיידים הנאשמים בסכין מבעוד מועד ועושים בו שימוש, גם באמצעות מספר רב של דקירות, כאשר הקרבן שרוע על הקרקע. הסנגור הדגיש כי במקרה הנדון, עובר למעשה ההמתה ישבו יחדיו הנאשם והמנוח מספר שעות בחצר הבניין, במהלכן סעדו ושתו משקאות אלכוהוליים, ובהמשך בעת ששהו יחדיו ברחבת הכניסה לבניין, התפתח ביניהם עימות פיזי הדדי. לטענת הסנגור, הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה היו רמת האלכוהול הרבה שהייתה בדמו, קנטור מצדו של המנוח שקדם לאירוע, והקטטה שפרצה בין הנאשם לבין המנוח - ואלה למעשה היו השיקולים שעמדו בבסיסו של הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים בתיק זה.

לטענתו, רמת ההכרה הירודה ביותר של הנאשם, יכולתו להבין את אשר הוא עושה ומידת שליטתו על מעשהו, היו ללא ספק לקויות. לכן על אף אכזריות המעשה כשלעצמו, הנסיבות הכלליות של האירוע הן דווקא קלות יותר מאירועים בהם הגיע אדם לזירה כשהוא מצויד בסכין, כשאינו שיכור, כשהוא יודע מראש כי הוא עשוי לעשות שימוש בסכין, ולעיתים אף צופה את השימוש שיעשה בה.

ב. עוד ביקש הסנגור להתחשב לקולא בכך שלאירוע לא קדם תכנון מצדו של הנאשם, והוא החל כאמור בעימות פיזי הדדי, שאין לנתקו מאירוע ההריגה, וכן לעובדה כי הנאשם לא היה מצויד בסכין בטרם החל האירוע.

ג. אשר לטענת ב"כ המאשימה בדבר "השחיטה", הסכים הסנגור כי מדובר במעשה קשה, אך חזר וטען כי נוכח השפעת האלכוהול על הנאשם, ובשים לב לכך שלא קדמה למעשה הכנה אמיתית, ובנסיבות בהן התפתח, כמפורט לעיל, אין מדובר באחד מאותם מקרים קשים של הריגה, בהם נוטה בית המשפט להחמיר יתר על

המידה עם נאשמים, ובוודאי שלא במקרים בהם משית בית המשפט עונש העולה על 15 שנות מאסר.

בנתונים אלה, טען כאמור כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על הטווח שבין 12 עד 16 שנות מאסר, והמאסר שיושת על הנאשם אינו צריך לעלות על 12 שנים. הסנגור הפנה לפסיקה לתמיכה במתחם הענישה לו הוא עותר, וביקש לאבחן את פסקי הדין שהוגשו על ידי ב"כ המאשימה.

ד. הסנגור ביקש ליתן משקל נכבד לעברו הנקי של הנאשם ולשיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק, משהודה במשטרה באופן מידי בהריגת המנוח, עובדות המלמדות כי מדובר באירוע טרגי שהינו חריג ביותר, אשר לא אפיין את אורח חייו והתנהלותו של הנאשם. לדבריו, אין מדובר באדם אלים, ולמעשה ברור כי לולא האלכוהול בדמו האירוע כלל לא היה מתרחש.

ה. כן ביקש הסנגור להתחשב בהודאתו של הנאשם במסגרת הסדר הטיעון בעובדות כתב האישום המתוקן. לטענתו, העובדה כי זו באה לאחר שהתקיימו ישיבות רבות בבית המשפט, רובצת לפתחה של המאשימה, מפני שכאמור הודה הנאשם בהריגת המנוח כבר בחקירתו במשטרה וכן בפתחו של המשפט.

ו. כך גם ביקש להתחשב לקולא בכך, שהנאשם עצור בתיק זה מיום 25/10/16 ומאז הוארך מעצרו בהסכמה, בצינו כי תנאי המעצר קשים עוד יותר מתנאי מאסר.

ז. הסנגור הפנה לפגיעה הגדולה שתגרם לנאשם, בן 45 כיום, אם ייכלא למשך התקופה המבוקשת על ידי המאשימה, וכך גם לבני משפחתו, במיוחד נוכח הנסיבות הטרגיות בהן מתו אחיו.

ח. לענין רכיב הפיצוי לנפגעי העבירה, טען הסנגור כי מעבר לכך שלא הובררו על ידי המאשימה הגילאים של ילדי המתלונן, וכמה מהם הינם קטינים, יש להתחשב בכך שהנאשם נעדר כל מקורות הכנסה, וכך גם בני משפחתו, והנאשם לא יוכל לעמוד בכל פיצוי שיוטל עליו. עוד הזכיר את הסיבות שהביאו לנתק בין הבת לבין אביה המנוח, וכן את העובדה שגרושתו סירבה לשתף פעולה מסיבות שאינן ברורות.

לפיכך, ביקש הסנגור, "על אף הקושי" להקל באופן יחסי בעונשו של הנאשם, לא להחמיר בעונשו מעבר ל- 12 שנות מאסר.

9. נוכח האמור בטיעוני הסנגור, הודיעה ב"כ המאשימה נחרצות, כי היא מתנגדת לכל טיעון שאינו עולה בקנה אחד עם עובדותיו של כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, לרבות טיעון בדבר רמת הכרה ירודה של הנאשם בגין היותו תחת השפעת אלכוהול, או כל כיוצא בזה, בהדגישה כי כל הנימוקים אותם ציין הסנגור היוו שיקול להסכמת המאשימה - אשר ניתנה בקושי רב - לתיקונו של כתב האישום מאישום בעבירת רצח לאישום בעבירת הריגה, נוכח הנסיבות בהן בוצעה העבירה. כך גם הדגישה כי הנאשם היה מורגל בשתיית אלכוהול, כמצוין לעיל.

בסופו של יום, לאחר דיון קצר בטיעוני הצדדים, בסוגיית הטיעונים שניתן להעלות לאחר שכתב אישום תוקן במסגרת הסדר טיעון, נעשה תיקון נוסף בכתב האישום, ונוסחו כמצוין בפתח.

10. דברי הנאשם

לנאשם ניתנה הזדמנות לומר דברו לבית המשפט. כאשר נשאל מה ברצונו להגיד השיב תחילה "לא יודע". לשאלה אם הוא אינו מצטער על מעשיו השיב "אני מצטער, אבל אין לי מה להצטער... הוא תקף אותי, גם הוא יכול היה להרוג אותי... המזל שלי או לא מזל שלי שהוא החליק והוא נפל ואני נפלתי אם לא

אז...". לדבריו, המנוח והוא היו חברים במשך 5-6 שנים, המנוח התגורר בעבר בבית בו גר הנאשם ואחר כך התחתן ועבר. כן אמר כי מבני משפחת המנוח הכיר רק את בת הזוג, בציינו כי למנוח לא היה מקום מגורים קבוע. (עמ' 544 ש' 28 - עמ' 546, ש' 3).

דין והכרעה

11. הנאשם קיפח את חייו של המנוח, איש בן 50, אב לשישה ילדים - במעשה הריגה מעורר חלחלה כמתואר לעיל, והמיט אסון גם על בני משפחתו.

בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עליו לאזן בין האינטרס הציבורי - וביניהם שיקולי גמול בגין המעשה הנורא שביצע, מניעה והרתעה (אף שקרנה של ההרתעה ירדה לאחרונה), נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, השלכותיהן על קורבן העבירה והציבור בכללן - לבין שיקולים הנוגעים לנאשם העומד בפניו, נסיבותיו האישיות, גילו, עברו הפלילי, עמדתו לגבי העבירה שביצע, שיקולי שיקום ועוד. (ראו למשל ע"פ 4980/01 מ"י **נגד פלוני** פ"ד נו(1) 594, מפי כב' הש' ביניש, כתוארה דאז). בית המשפט יטיל על הנאשם עונש ההולם את חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, וכן בנסיבות הקשורות ושאינן קשורות בביצוע העבירות, כל זאת, בראיית הנאשם העומד לדין, כאמור לעיל.

חומרת העבירה והערכים החברתיים שנפגעו בעטייה

12. אין צורך להכביר מילים על חומרתה של עבירת ההריגה, מהעבירות הקשות והחמורות בספר החוקים, ומטרתה להגן על ערך החיים וקדושתם. המחוקק ביטא חומרה זו, עת בחר להעמיד את העונש המרבי בצידה על 20 שנות מאסר. הפגיעה בערך חשוב זה מחייבת תגובה בדמות ענישה משמעותית ומרתיעה, שיהא בה כדי לתת ביטוי לתפיסת החברה את מעמדו העליון של ערך החיים.

על חשיבותו של ערך קדושת החיים עמד כב' הש' טירקל בע"פ 1456/01 **חדד נ' מ"י**, פ"ד נו(1), 609, 614 (להלן: ענין חדד):

"עקרון קדושת החיים הוא שצריך לשמש נר לרגליו של בת המשפט, והוא שצריך לעמוד לנגד עיניו של הפרט גם כשהוא נתון במצוקה, בבואו לברור בין האלטרנטיבות השונות העומדות לפניו. כך, למשל, אין מקום לומר כי יש להעדיף נטילת חיי אדם על עזיבת הבית והימלטות מן התוקפן - על-אף הקשיים הכרוכים בה. טעמו של השיקול ההרתעתי לא פג גם כאשר קיים כשל במערכת אכיפת החוק. מסר הפוך משמעו היתר במשתמע לקטילת אדם, והוא "עלול לעורר מחשבה כזו אצל קורבן זה או אחר של אלימות מתמדת. את זאת מחובתנו למנוע" (מדברי השופט בך בע"פ 6353/94 [2] הנ"ל, בעמ' 652).

וכן,

"ידע הציבור, ידעו עבריינים פוטנציאליים וידע המערער כי נטילת חיי אדם היא החמורה שבעבירות וכי בנסיבות כפי שתוארו על ידי בית משפט קמא, יש למצות את הדין עם הנאשם באופן שיבטא את הערכת החברה לחיי אדם כערך עליון, את סלידתה ואת שאט נפשה ממעשיו ואת חוסר נכונותה להתייחס בסלחנות כלפי מי שנתן דרור לעצמו "לחסל את חשבונותיו" עם בת זוגו שלא רצתה בו עוד, ועם ידידה, על ידי קיפוח חייהם...". (ע"פ 7147/96 **אזואלוס נ' מ"י** פ"ד (2) 412, 417-418, מפי כב' הש' שטרסברג כהן (להלן: ענין אזואלוס)).

למרבה הצער קופחו חייו של המנוח בעקבות מחלוקת שנתגלעה בין הנאשם והמנוח, ידידים ושכנים, עת ישבו יחדיו בחצר בנין מגוריהם, משך מספר שעות, במהלכן סעדו ושתו משקאות אלכוהוליים רבים. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בעת ששהו ברחבת הכניסה לבנין התפתח ביניהם עימות פיזי הדדי משמעותי, שבסופו הפיל הנאשם את המנוח על הרצפה, ובעוד שהמנוח שוכב על גבו חסר אונים, הכהו הנאשם מכות רבות וחזקות בגופו, לרבות מכות אגרוף בראשו. הנאשם לא הסתפק בכך, ועל אף שהמנוח היה מוטל שרוע על הקרקע, ניגש למחסן הצטייד בסכין מטבח, שב אל המנוח אשר שכב מוכה, רכן מעליו, אמר לו כי יהרגנו, ושיסף את גרונו מספר פעמים בסכין.

כתוצאה משיסוף גרונו של המנוח, ומפגיעה גם בכלי דם אשר הביאו לדימום רב, לחנק ולשאיפת דם לריאות, נגרם מותו של המנוח.

יפים לעניינו דברי כב' הש' זילברטל נאמרו בע"פ 9422/11 **איתמר דהן נ' מ"י** (3/7/13):

"דומה, כי כבר נאמר כל שניתן על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדעים בארצנו חיי אדם, ולא נותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לשליפת כלי נשק, קר או חם, או לנקיטה במעשי אלימות קטלנים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שחל פחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חיי אדם. בראש ובראשונה עלינו לשוות לנגד עינינו את המנוח שחייו קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי ביותר במלאכת הענישה".

חומרתו של האירוע הנדון על תוצאותיו הטרגיות, מתעצמת נוכח הנסיבות בהן ניטלו חייו של המנוח בין רגע, תוך שימוש בנשק קר, כאשר הנאשם חוזר ומשסף את גרונו של המנוח, בעודו מוטל על הארץ חסר אונים, ואין ביכולתו להתנגד לו או לנסות להימלט מידיו.

הלב נקרע לשמע כאבם של בני משפחת מנוח, אשר במותו נקטעה גם שגרת חייהם. בתסקירים בעניין בת זוגו ובתו הבכורה של המנוח, ושל האח, פורטו בהרחבה הנזקים שנגרמו להם כתוצאה ממותו של יקירם, ההלם למשמע הריגתו הפתאומית, הכאב והגעגועים שהם מנת חלקם מיום מותו, ההשפעה המטלטלת של הנסיבות

הקשות והאכזריות בהן מצא את מותו והקושי להפנימם, השפעת המקרה על יכולתם לנהל אורח חיים שגרתית ותקין, ועוד, הדברים נכתבו ואין צורך לחזור עליהם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

13. נתנו דעתנו לכך שאין מדובר באירוע אשר תוכנן מראש על ידי הנאשם, וכי הנאשם לא הצטייד בסכין מבעוד מועד, דהיינו עובר לעימות הפיזי בין המנוח לבינו. ואולם, בפני הנאשם הייתה ברירה לסיים את העימות עם המנוח ללא הסלמתו לכדי אלימות קטלנית - זאת הן בשלב בו הפילו על הקרקע לאחר שהתעמתו פיזית באופן משמעותי זה עם זה, ולמצער לאחר שהיכהו נמרצות מכות חזקות בגופו ובמכת אגרוף בראשו עת היה שרוע על הקרקע. אך הוא בחר שלא לעשות כן. תחת זאת, הלך הנאשם למחסן בו התגורר, נטל לידי את הסכין, חזר אל המנוח שהיה מוטל על הקרקע במצב בו הוא אינו יכול להתנגד לו, בכוונה את הסכין שבידו לעבר איבר חיוני של המנוח - גרונו - ושיסף אותו שוב ושוב. התנהלות זו מבטאת אכזריות וזלזול בוטה בחייו של המנוח. אפילו ספג הנאשם פגיעה כלשהי במסגרת העימות הפיזי המשמעותי עם המנוח, הרי בשלב בו שיסף את גרונו, היה המנוח שרוע על גבו, לא יכול היה להתנגד לו, וגם לא עשה כן עת הכהו. לפיכך, היה על הנאשם לנקוט בדרכים חלופיות תחת בחירתו לעשות שימוש בסכין הקטלנית, ולגדוע את חייו של המנוח.

מדובר, אם כן, ברף העליון של קטילת חיים הקרובה במהותה לרצח.

כן נתנו דעתנו לכך שבעת ביצוע העבירה היה הנאשם שתוי, לאחר ששתה ביחד עם המנוח משקאות אלכוהוליים רבים, אך הוברר, הן בכתב האישום המתוקן והן בראיות הצדדים לעונש (עדויות של אחותו), כי לא זו בלבד שהנאשם היה מורגל בשתיית אלכוהול, אלא שאף סבל מבעיית שתייה משמעותית; דהיינו, כי לא זו בלבד שלא עומדת לו הגנה בנדון, אף קרבה לסייג השכרות אין בענייננו. זאת, מעבר לעובדה שאין מקום ובסיס לטענה בדבר ירידה ברמת הכרה של הנאשם. מכל מקום, נושא השתייה המסיבית של הנאשם והמנוח עובר לביצוע העבירה והעימות הפיזי המשמעותי ביניהם קודם לקטילת המנוח, עמדו, בין השאר, ביסודו של הסדר הטיעון במסגרתו שונה סעיף העבירה מרצח להריגה, וכן שונו עובדות כתב האישום כמפורט לעיל.

14. כאמור, מעשהו של הנאשם פגע באחד הערכים החברתיים הנעלים ביותר בכל שיטת משפט נאורה - קדושת חיי האדם וההגנה עליהם - ומידת הפגיעה בו היא הגדולה ביותר העלולה להיגרם כתוצאה מגדיעת חייו של המנוח (עוד על ערך קדושת החיים ראו ע"פ 9369/07 **מייקל נ' מ"י** (4/6/09); ע"פ 7637/05 **שלמה יוסף נ' מ"י** (5/7/07), שניהם מפי כב' הש' רובינשטיין).

לא בכדי נפסק, כי פגיעה בעקרון קדושת החיים מחייבת העברתו של מסר חד משמעי, לפיו מי שנוטל חיי אדם יענש בחומרה, תוך מתן משקל בכורה לשיקולי גמול והרתעה (ענין חדד הנ"ל, ועוד). נקודת המוצא היא כי בגזירת העונש ינתן ביטוי לחומרת מעשה האלימות ולטרגדיה המיותרת של אובדן חיי אדם (ראו בע"פ 4205/14 **נחום בן יצחק נ' מ"י** (29/5/16), מפי כב' הש' ברק-ארז).

"העיקר הוא שהענישה חייבת לבטא את הערך של קדושת החיים... העונש צריך להיות גמול הולם ותמרוז אזהרה למערער ולאחרים שכמותו. כאחת נגדעו חיי אדם, בגלל פרץ אלימות פתאומי נהרג המנוח לחינם..." (ע"פ 2772/11 **נחמני נ' מ"י** (21/3/12), מפי כב' הש' סולברג).

מתחם הענישה

15. האלימות אותה נקט הנאשם כלפי המנוח הינה חלק מתופעת הסכינאות, אשר הפכה למכת מדינה, כאשר הסכין מחליפה את מקומן של המילים, עד כלות.

רבות נכתב על החומרה היתרה בעשיית שימוש בסכין ונעיצתה בגופו של אחר, בעיקר באזורים הרגישים, בהם איברים חיוניים, מתוך פזיזות או אדישות לתוצאת המעשה. בתי המשפט חוזרים ומתריעים מפני "תת תרבות הסכין", אשר הפכה חזון נפרץ במקומותינו כדרך לפתרון סכסוכים, והמצב הבלתי נסבל שנוצר בעטייה. ללא כל סיכון ממשי לחייו או לבטחונו של אדם, נעשה שימוש בסכין עד כדי נטילת חיים - כפי שאירע במקרה הנדון דידן. משכך, ראוי האינטרס הציבורי המובהק לשרש תופעות אלה, כי בית המשפט יתרום תרומתו, וינהל נגדן מלחמת חורמה, באמצעות השתת עונשי מאסר ממושכים.

"המערער נטל חייו של אדם על רקע ויכוח ומחלוקת על לא-כלום. מעשה חמור ביותר, ותוצאתו - אין קשה ממנה. בית המשפט המחוזי עמד בגזר דינו על ההסלמה הנמשכת של אירועי אלימות במקומותינו, מעין זה הנדון עתה, ועל כך שבתי המשפט מצווים להחמיר בענישה, כאחד האמצעים למיגור התופעה, לשם הרתעה. מעשהו הנורא של המערער בהחלט מצדיק הטלת עונש מאסר לתקופה ממושכת". (ע"פ 6477/10 **מינליק נ' מ"י** (8/1/13), מפי כב' הש' סולברג).

כן יפים לעניין זה דבריו של הש' ג'ובראן בע"פ 588/07 **שמילה נ' מ"י** (28/2/08):

"שוב ושוב מגיעים לפתחו של בית משפט זה מקרים, בהם בשל סכסוך של מה בכך, נשלפת מנדנה הסכין, ומובילה למותו של אדם, בין אם מתוך כוונת קטילה מפורשת, ובין אם מתוך אדישות לחיי הזולת. בין כך ובין אחרת, מוטלת חובה ברורה על בית המשפט להיאבק ככל יכולתו בתופעה זו, כאשר הדבר יבוא לידי ביטוי, על פי רוב, בהסגתן של נסיבות האישיות של הדוקר מפני חומרת מעשיו, ובהטלתם של עונשים מחמירים". (ראו גם ע"פ 10053/03 **בלאי נ' מ"י** (6/7/05), מפי כב' הרכב השופטים חשין, לוי וחיות; כן ראו ע"פ 6720/04 **מ"י נ' זחאיקה** (3/11/04), מפי כב' הש' חשין; ע"פ 8912/13 **טל נ' מ"י** (13/2/14), מפי כב' הש' פוגלמן; ע"פ 4749/17 **בן גניש נ' מ"י** (30/8/17), מפי כב' הש' דנציגר).

16. קשת הענישה בעבירת הריגה היא רחבה ותלויה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה לגופו (ע"פ 4082/08 **גורביץ נ' מ"י** (13/1/11), מפי כב' הש' רובינשטיין; ע"פ 5656/11 **שולמן נ' מ"י** (5/8/12), מפי כב' הש' שהם; ענין פולחין הנ"ל; ועוד).

כן נקבע כי כאשר נסיבות ביצוע העבירה מקרבות אותה לעבירת הרצח, ניתן להשית את העונש המרבי הקבוע בצידה של העבירה, או עונש הנושק לעונש המרבי כאמור. (ראו למשל ע"פ 2196/10 **אגבריה נ' מ"י** (8/3/12), מפי כב' הש' רובינשטיין, ע"פ 2562/10 **באדיר נ' מ"י** (2/4/12), מפי כב' הש' ארבל).

" העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת הריגה הוא 20 שנה. בענייננו, כפי שעולה מכל הנסיבות שפורטו פרט היטב עלידי בית המשפט המחוזי, כפסע היה בין עבירות הרצח לעבירות ההריגה שבהן הורשע המערער, ועל כן מן הראוי היה שעונשו של המערער יתקרב לעונש המרבי...

יש שהמתת אדם נגרמת בנסיבות המבססות הרשעה אך בגרם מוות ברשלנות ויש שהיא נגרמת בנסיבות המקרבות אותה לעבר עבירת הרצח. לפיכך, נמצא מגוון עונשים, החל מקלים, ועליהם הצביע הסיגור וכלה בחמורים ואותם הזכירה התביעה. כל מקרה ונסיבותיו...". (ע"פ 7147/96 **אזואלוס נ' מ"י**, פ"ד נב (2) 417, סעיף 8 לפסק דינה של כב' הש' שטרסברג כהן).

באי כוח הצדדים הפנו לפסיקה לתמיכה בעמדותיהם לענין מתחם העונש ההולם, זו בכה וזה בכה. לענין האופן לקביעת מתחם הענישה, והאבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד מהפרמטרים לקביעתו, קראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 **חסן נ' מ"י** (5/6/13).

17. ב"כ המאשימה, אשר עתרה, כאמור, להשית על הנאשם את העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת ההריגה, הפנתה לפסיקה כדלהלן:

א. בע"פ 1456/01 **חדד נ' מ"י** (22/10/01), מפי כב' הש' טירקל, הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של הריגה ונידון לעונש של 20 שנות מאסר, לאחר שתקף ודקר למוות את המנוח אשר ביקש ממנו להיזהר בחניית רכבו. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

וכך נאמר:

"אכן, העונש שנגזר על המערער הוא העונש המרבי הקבוע לעבירה בחוק, אולם יש לזכור כי במדרג המעשים הגורמים למותו של אדם עומד מעשהו של המערער, כפי שתואר בראש הדברים, בדרגה החמורה ביותר, זו המתקרבת לרצח, ורק כפסע היה בין המערער לבין הרשעתו ברצח".

ב. בע"פ 2090/06 **פלוני נ' מ"י** (10/1/17), מפי כב' הש' לוי, הורשע המערער בעבירות של הריגה, החזקת סכין שלא כדין והפרת הוראה חוקית, ונידון ל- 20 שנות מאסר בפועל. המנוח נכנס לחנות על מנת לקנות נעליים, הבחין בכסף מזומן מונח על אחד מספסלי המדידה, והפנה את תשומת לבו של אחד מבני חבורת המערער לכך. התפתח דו שיח אליו הצטרף המערער, אשר בשלב כלשהו שלף סכין שנשא על גופו, דקר את המנוח בחזהו למוות, ונמלט מהמקום. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

ג. בע"פ 6162/02 **דוד כבאז נ' מ"י** (11/6/13), מפי כב' הש' רובינשטיין (להלן: ענין כבאז), הורשע המערער בביצוע עבירות הריגה ופציעה בנסיבות מחמירות, לאחר שבעקבות ריב על חניה נטל סכין מביתו ודקר את המנוח בחזהו ובעכוזו והותיר אותו מתבוסס בדמו, וכן פצע אדם נוסף. הדקירה בחזה חדרה ללב המנוח וגרמה למותו המידי. על המערער הושטו 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה, וכן שלוש שנות מאסר בגין עבירת הפציעה, מתוך 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אשר רוצו בחופף לעונש המאסר שהוטל בעבירת ההריגה, וכן מאסר על תנאי ופיצויים לקורבנות העבירה. בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער תוך התחשבות במצבו הנפשי

וגזר עליו 18.5 שנות מאסר בגין העבירות בהן הורשע.

ד. בתפ"ח (ת"א - יפו) 208/08 מ"י נ' **עידן חסדאי** (25/1/10), מפי כב' הש' שהם, סוקולוב ושבח, הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בהריגה ובהשמדת ראיה ונידון ל- 20 שנות מאסר. הנאשם תקף את המנוח באמצעות אולר, לאחר שהצטייד מבעוד מועד בכלי זה, והגיע לביתו של המנוח ביחד עם חברו במטרה מוצהרת להתעמת עמו, זאת ללא כל התגרות מצד המנוח, אשר פתח את דלתו בפניו, מבלי שידע מזימתם כלפיו. במהלך האירוע ננעצו בגופו של המנוח האולר שהיה בידי הנאשם, והסכין בה אחז חברו, בלא פחות מ- 16 פעמים, שלאחריהם הפקירוהו הנאשם וחברו מתבוסס בדמו. מדובר בנאשם בעל עבר פלילי אשר ריצה בעברו מספר עונשי מאסר.

ה. בתפ"ח (ת"א - יפו) 1109/05 מ"י נ' **גיל שמילה ואח'** (15/1/07), מפי כב' הש' רוטלוי, צ'רניאק וורדי (להלן: ענין שמילה), הורשע שמילה, צעיר בן 20 (להלן: הנאשם), על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הריגה, לאחר שדקר את המנוח בחזהו באמצעות סכין אותה נשא על גופו, בשל סירובו של המנוח לתת לו סיגריה. הנאשם, בעל עבר פלילי, אשר ריצה מאסרים בעברו, נידון ל- 20 שנות מאסר.

ו. בתפ"ח (ת"א - יפו) 1025/06 מ"י נ' **דויט סנדקה** (11/7/07), מפי כב' הש' שהם שבח וברוך (להלן: ענין סנדקה), הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הריגה, שוד וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונידון ל- 20 שנות מאסר בפועל, בגין שני מקרים בהם תקף בני אדם בסכין. במקרה הראשון תקף הנאשם מתלונן באמצעות סכין שהייתה ברשותו ושדד ממנו חפצים שונים. במקרה השני שאירע מספר ימים לאחר מכן, דקר הנאשם למוות את המנוח שהיה קרוב משפחתו - בנוכחות חברו של המנוח - לאחר ויכוח של מה בכך שנתגלע בין השניים בעת שהותם בשעת לילה בפאב בו שתו משקאות אלכוהוליים. הנאשם שלף סכין מטבח גדולה שהייתה ברשותו ודקר את המנוח דקירה עמוקה בבטנו, והמשיך לנעוץ את הסכין חמש פעמים נוספות בחלקי גופו של המנוח. לאחר מכן עזב את המקום, בהותירו את המנוח מתבוסס בדמו. לאחר זמן קצר שב אל זירת האירוע התקרב את האנשים שהקיפו את המנוח כשהוא מניף את הסכין המגואלת בדמו של המנוח לעבר הנוכחים בתנועות מאיימות.

ז. בתפ"ח (ת"א - יפו) 202/05 מ"י נ' **פלוני** (29/1/06), מפי כב' הש' אופיר-תום, סוקולוב ושנלר, נידון הנאשם, קטין בעל עבר פלילי, ל- 20 שנות מאסר, בגין עבירות הריגה, החזקת סכין והפרת הוראה חוקית. לאחר חילופי דברים בין הנאשם לבין המנוח שלא היה מוכר לו קודם, על שטר כסף בחנות בקניון, דקר הנאשם את המנוח בבית החזה באמצעות סכין, וגרם למותו.

ח. בתפ"ח (חי') 165/98 מ"י נ' **שמעון אמזלג** (26/1/00), מפי כב' הש' פיזם, שטמר וג'רג'ורה (להלן: ענין אמזלג), נידון נאשם ל- 20 שנות מאסר בגין עבירת הריגה בה הורשע, לאחר שזוכה מעבירת הרצח. הנאשם דקר את המנוחה בנוכחות אמה דקירה אחת באמצעות אולר וגרם למותה.

18. הסנגור, אשר עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בטווח שבין 12 ל- 16 שנות מאסר, הפנה לפסיקה כדלהלן:

א. בע"פ 6415/11 **אנדריי פולוחין נ' מ"י** (24/12/12), מפי כב' הש' שהם, דחה בית המשפט העליון ערעור על עונשו של המערער, אשר נידון ל- 9 שנות מאסר בגין הרשתו בעבירת הריגה, לאחר שזוכה מעבירת הרצח שיוחסה לו בכתב האישום. בנוסף הופעל בעניינו מאסר מותנה בן 8 חודשים במצטבר לעונש שהושת עליו, ובסך הכל נידון הנאשם לתשע שנים ושמונה חודשי מאסר בפועל. באותו ענין, במהלך קטטה שהתפרצה בין המערער

למנוח, לאחר שהשניים ישבו בביתם ושתו וודקה לשכרה, דקר המנוח את המערער באמצעות סכין בידו; או אז נטל המערער סכין ודקר את המנוח דקירות מרובות בחזהו ובבטנו.

ב. בע"פ 407/12, 472/12 **סרגיי נסימוב ואח' נ' מ"י** (24/1/13), מפי כב' הש' חיות, דחה בית המשפט העליון ערעור על עונשם של המערערים שהורשעו על יסוד הודאתם בעבירות הריגה, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת סכין שלא כדין, ונידונו כל אחד מהם ל- 12 שנות מאסר בפועל. הרקע למקרה הוא סכסוך שפרץ בין המערער בע"פ 472/12 (להלן: אולג) לבין המנוח ואחיו, אשר בעקבותיו קשר אולג קשר עם המערער בע"פ 407/12 (להלן: סרגיי) ועם אחרים לתקוף אותם ואת חבריהם, על מנת לנקום את מה שנראה לו כפגיעה בכבודו. במהלכה של הקטטה בין החבורות, דקר סרגיי - שנשא עמו סכין, התגייס לקריאתו של אולג ונטל חלק באירוע, על אף שלא הייתה לו כל היכרות עם המנוח - את המנוח ביחד עם כמה מהנוכחים שתי דקירות בגב ובצלעות, אשר גרמו למותו.

ג. בע"פ 2994/12, 3773/12 **שאול זגורי ושמואל זגורי נ' מ"י** ((23/12/12), מפי כב' הש' דנציגר וחיות (כתוארה דאז) בדעת רוב, וכב' הש' רובינשטיין בדעת מיעוט), נדון ערעורם של המערערים (להלן: שאול ושמואל, בהתאמה), אשר בינם לבין המנוח התגלע סכסוך מר שכלל נסיונות פגיעה הדדיים. במועד שקדם לאירוע בו נהרג המנוח, דקרו אנשים מטעמו את שמואל בלחיו וגרמו לו צלקת. עקב כך קשרו המערערים קשר עם חברם דוריאן לפגוע במנוח, ואף הצטיידו בנשק מתאים. שמואל ודוריאן עקבו אחר המנוח, שמואל ירה מספר יריות לעבר המנוח, אשר ישב ברכבו והרגו. במסגרת הסדר טיעון הורשע שמואל על פי הודאתו בהריגה, שאול הורשע על פי הודאתו בסיוע להריגה, והשניים הורשעו על פי הודאתם בקשירת קשר לביצוע פשע. בית המשפט השית על שאול 5 שנות מאסר בפועל, ועל שמואל ו- 12 שנות מאסר בפועל, ושניהם חויבו בפיצוי משפחת המנוח בסך 150,000 ₪. הערעורים כונו כנגד גזר הדין. כנגד דוריאן הוגש כתב אישום נפרד, והוא נידון ל- 48 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע על פי הודאתו בסיוע לרצח, במסגרת הסדר טיעון.

בית המשפט העליון דחה את ערעורו של שמואל, והפחית את עונשו של שאול ל- 4.5 שנות מאסר, משיקולים של אחידות ענישה, בשים לעונש שנגזר על דוריאן.

ד. בע"פ 4205/14 **נחום בן יצחק נ' מ"י** (29/5/16), מפי כב' הש' ברק-ארז (להלן: ענין בן יצחק), נדון ערעורו של המערער, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בהריגה, חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, ונידון ל- 13 שנות מאסר בפועל. בית המשפט הקל בעונש המאסר שהוטל על הנאשם, והעמידו על 10 שנים, בין השאר נוכח ספק באשר לזהות הדוקר ושיקולי שוויון וצדק בין הנאשמים.

ה. בע"פ 3490/13 **סורי אברהמים נ' מ"י** (19/8/15), מפי כב' הש' הנדל, נידון עניינו של המערער, אשר הורשע בעבירת הריגה לאחר שמיעת ראיות, ונידון ל- 9 שנות מאסר בפועל. מדובר בקטטה אלימה שפרצה בין המנוח לבין המערער, אשר ביניהם היה סכסוך ישן, לאחר שהמנוח הצטייד במברג ורדף אחרי המערער. בשלב מסוים שלף המערער את סכינו, דקר את המנוח ארבע דקירות בפלג גופו העליון ובגו, והרגו. בית המשפט המחוזי דחה את טענת ההגנה העצמית של המערער, אך השית עליו 9 שנות מאסר בגין נסיבות הענין. ערעורו של המערער לענין העונש התקבל, לאחר שהרשעתו אושרה, והמאסר בפועל הועמד על 7.5 שנות מאסר.

ו. בע"פ 6056/13 **מוחמד שיבלי נ' מ"י** (21/9/15), מפי כב' הש' דנציגר, המערער כבן 22 ישב במסעדה ולמקום הגיעו המנוח ואדם נוסף. פרצה תגרה בין המנוח והמערער, כאשר תחילה הכה המנוח את המערער. בשלב מסוים, לאחר שהמנוח ריסס את המערער בתרסיס גז, דקר המערער את המנוח דקירה אחת בחזהו, אשר גרמה למותו. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 9 שנות מאסר בפועל, ועונש זה אושר על ידי בית המשפט

העליון, תוך שציין כי נסיבותיו של מקרה זה הן חריגות.

ז. בתפ"ח (חי') 3392-09-13 מ"י נ' פינקלזון (9/2/14), מפי כב' הש' גלעד, פוקס, ופיש, הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הריגה, ונידון ל- 14 שנות מאסר בפועל. מדובר במערער שבעקבות תקיפתו על ידי המנוח באופן משפיל, הגיע בשעת לילה לדירת המנוח, ניסה להכותו באמצעות אריח, תקף אותו, דקר אותו 6 דקירות בחלקי גופו השונים והרגו.

ח. הסנגור ביקש לאבחן את פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, בחוזרו על נסיבותיהם כמפורט לעיל, בטענה כי מדובר במקרים חמורים יותר מהמקרה הנדון, וכי אותם מקרים תומכים בעמדתו כי במקרה הנדון אין למצות את הדין עם הנאשם.

בענין חסדאי הנ"ל טען, כי הנאשם שם הצטייד מבעוד מועד באולר, הגיע לבית המנוח - מבצרו - בצוותא עם אחר במטרה מוצהרת להתעמת עמו בלא סיבה ממשית, בלא התגרות מצדו, דקר אותו 16 דקירות, הפקירו כשהוא מתבוסס בדמו, ועשה כל אשר ניתן על מנת לטשטש את עקבותיו.

בענין סנדקה הנ"ל מדובר בעונש שהיה מוסכם על הצדדים.

בענין אמזלג הנ"ל דובר בנאשם אלים במיוחד, בעל עבר פלילי עשיר שדקר את אשתו והרג אותה, ללא כל מעשה מצדה.

בענין כבאז הנ"ל, הופחת עונשו של המערער ל-18 שנות מאסר, לאחר שהמערער הצטייד מראש בסכין, הרג את הקורבן תוך שכלבו מתנפל עליו, לאחר שניקב את צמיגיו.

בענין שמילה הנ"ל מדובר על מקרה קלאסי של תת תרבות הסכין, עת דקר הנאשם את המנוח למוות לאחר שסירב לתת לו סיגריה.

19. בנסיבות העניין, לאחר שבחנו את נסיבות ביצוע העבירה, חומרת התנהגותו של הנאשם, אכזריותו הרבה והזלזול המופגן בחיי אדם, וכן נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה, באנו לכלל מסקנה כי מדובר כאמור במעשה הריגה העומד ברף העליון של קטילת חיים שאיננה רצח, אך קרובה במהותה לרצח. נתנו דעתנו לתוצאות הטרגיות של מעשי הנאשם למנוח ולבני משפחתו, לערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, וכן למדיניות הענישה הנוהגת בכגון

דא, הפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים, וכן פסקי דין נוספים בעבירות הריגה, ובאנו לכלל מסקנה כי ראוי במקרה זה להתייחס לעונש המרבי הקבוע בצד העבירה כאל נקודת מוצא ולא כנקודת סיום, "אותה רואים ואליה אין מגיעים", כפי שנאמר מפי כב' הש' בך בע"פ 2620/93 מ"י נ' פלוני, פ"ד מט (1), 3, ואנו קובעים כי מתחם העונש ההולם את המקרה המיוחד בו אנו דנים, נע בין 18 ל- 20 שנות מאסר.

20. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית. בבואו של בית המשפט לקבוע את העונש הראוי לנאשם בתוך המתחם, יתחשב גם בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, וכן שיקומו. (ראו ע"פ 10444/06 עייני נ' מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; וכן ע"פ 4890/01 הנ"ל; וכן סעיף 40 לא לחוק העונשין).

א. לקולא אנו רואים להתחשב בעברו הנקי של הנאשם, ובנסיבותיו האישיות הקשות כפי שסופרו בהרחבה על ידי אחותו ומפי סנגורו. מדובר בנאשם בן 45, למוד סבל, אשר התייתם מאביו בגיל צעיר מאוד, עלה ארצה עם אמו ואחאיו בשנת 94', שירת שרות צבאי חלקי, סייע בנעוריו לפרנסת המשפחה, ועבד קשה עד אשר עבר תאונת עבודה. גם לאחריה עבד בעבודות מזדמנות, ולא הסתבך בפלילים עד לאירוע הטרגי במהלכו קיפד את חיי המנוח. הוא איבד שניים מאחיו באופן טרגי, בנסיבות שפורטו לעיל, ולא הצליח להתמודד היטב עם ההשלכות של אובדנים אלה. מדברי אחותו למדנו כי הנאשם סבל מבעיית שתייה, ניסיונותיו להיגמל באופן עצמאי לא צלחו, והוא מעולם לא ניסה להשתלב בתהליך גמילה מסודר.

ב. כן תיזקף לזכותו של הנאשם הודאתו של הנאשם בביצוע העבירה במסגרת הסדר הטיעון, בשים לב לכך שכבר בחקירתו במשטרה הודה בהריגתו של המנוח, אם כי הכחיש כוונה תחילה לרצחו, וכך גם בתשובתו לאישום.

ג. יחד עם זאת, מדבריו של הנאשם לבית המשפט בתום טיעוני הצדדים לעונש, קשה להתרשם כי בלבו חרטה כנה ואמיתית על מעשהו האכזרי והקטלני כלפי המנוח שהיה חברו. דבריו, כי הוא מצטער אך אין לו מה להצטער, משום שהמנוח תקף אותו וגם הוא יכול היה להרגו, ורק למזלו של הנאשם או לחוסר מזלו, המנוח החליק ונפל וגם הוא נפל - אינם עולים בקנה אחד עם חרטה מלאה אודות מעשיו לאחר שהמנוח נפל, דהיינו, משניגש למחסן, נטל סכין, חזר ושיסף מספר פעמים את גרונו של המנוח אשר שכב על הארץ ללא יכולת להתנגד למעשיו של הנאשם.

ד. מטבע הדברים תכביד שליחתו של הנאשם למאסר על בני משפחתו. יחד עם זאת, באיזון בין האינטרסים המתנגשים, נוכח חומרת מעשיו של הנאשם והסבל הנורא שגרם לאחרים, אנו רואים להעדיף בנדון את האינטרס הציבורי.

כן לקחנו בחשבון את תקופת מעצרו בתיק זה מיום 25/10/16, והעובדה הידועה כי תנאי מעצר קשים הם מתנאי מאסר.

ה. ראינו להתחשב במכלול השיקולים לקולא, עברו הנקי ונסיבותיו האישיות, כמפורט לעיל, וכן הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, על אף שלא ניתן שלא להתרשם כי הנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו ותוצאותיהם.

21. על יסוד כל אלה, לעיל, לאחר ששקלנו את כל השיקולים לחומרה ולקולא, אנו גוזרים על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 19 שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה, החל מיום 25/10/16 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי של 24 חודשים, שהנאשם לא יישא בו, זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

22. א. אנו מחייבים את הנאשם לפצות את בני משפחתו ויקיריו של המנוח, בגין הנזקים שגרם להם, בקטילתו של המנוח.

אשר לטענתו של הסנגור כי אין ביכולתו של הנאשם לעמוד בתשלום פיצויים לבני משפחת המנוח, הלכה היא כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה מהווה שיקול בקביעת שיעור הפיצוי לטובת משפחת המנוח (ע"פ 329/13 **ורגס נ' מ"י** (9/3/14), מפי כב' הש' דנציגר). יפים לענין זה דברי כב' הש' דנציגר בע"פ 6452/09 **קאסס נ' מ"י** (22/7/10), כדלהלן:

"לענין הטענות שמעלה המערער בדבר העדר יכולתו לעמוד בסכום הפיצוי שהושת עליו, כבר נקבע כי אין סכום הפיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה כרוך ביכולתו הכלכלית של החייב [ראו: ענין מג'דלאו, בפסקה ט' לפסק הדין; ענין בודגזר, בפסקה 19 לפסק הדין]. יתרה מכך, נאשם שחייב בתשלום פיצוי לנפגע העבירה יכול לפעול לדחיית החוב או לפריסתו מול המכרז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, בהתאם לסעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות [ראו גם: ענין מג'דלאו, בפסקה ט' לפסק הדין; ע"פ 7778/04 קלנטרוב נ' מדינת ישראל (7.5.2007)]."

ב. אנו מטילים על הנאשם לפצות את נפגעי העבירה בסכום כולל של 258,000 ₪. (ראו לענין הסכום המקסימלי ע"פ 1076/15 **טווק נ' מ"י** (7/6/16), מפי כב' הש' ברק ארז ושהם בדעת רוב).

(1) הנאשם ישלם לבתו הבכורה של המנוח פיצוי בסך של 35,000 ₪, ולבת הזוג סכום של 35,000 ₪.

(2) הנאשם ישלם לחמשת ילדיו של המנוח מגרושתו באמצעות אפוטרופוס לדין סכום כולל של 175,000 ₪, שיחולק בחלקים שווים בין חמשת ילדיו.

(3) הנאשם ישלם לאחאיו של המנוח באמצעות האח, סך כולל של 13,000 ₪, שיחולק ביניהם כמוסכם על ידם.

ברי כי הסכומים שנפסקו לא יוכלו לתקן את הנזק שנגרם כתוצאה מאובדן חייו של המנוח, שאין לו שיעור, אין בהם כדי לפצות את בני משפחת המנוח על הנזק שנגרם להם, ומדובר בפיצוי ראשוני בלבד.

ג. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד יום 10/6/18, ויעברו לנפגעי העבירה על פי פרטים עדכניים שיימסרו על ידי המאשימה עד יום 10/5/18.

ככל שהפיצוי לא ישולם לילדיו הקטינים של המנוח, יהיה כל קטין זכאי לקבל 10,000 ₪ מהמדינה, אשר יופקדו על ידי אמו בקופת חסכון עבורו, וזו תפתח בגיל 18, או מוקדם יותר על פי קביעה של בית המשפט לענייני משפחה.

נאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות אל נפגעי העבירה, בכל הנוגע לפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ח, 30 אפריל 2018.

ערן קוטון, שופט

אבי לוי, שופט

דיאנה סלע, שופטת
[אב"ד]